

Сара-Кейт Линч

Сватбени пчели

The Wedding Bees
Copyright © Sarah-Kate Lynch

© Издателство „Слънце“, 2014 г.

© Мария Михайлова, преводач, 2014 г.

© Вихра Стоева, художник, 2014 г.

ISBN 978—954—742—207—0

Сара-Кейт Линч

Сватбени пчели

Издателство „Слънце“

Основано 1937 г.

София, 2014 г.

*Във възхвала на
случайните прояви на добрина,
благоприличieto и ангелите хранители.*

*Ш*угър Уолъс не вярваше в любовта от пръв поглед, но нейните пчели вярваха, а дори не можеха да различават червеното от зеленото. Можеха обаче да виждат четирийсет различни оттенъка на пурпурното. С други думи: тези пчели, макар и да не знаеха всичко, в някои отношения знаеха повече от Шугър Уолъс.

1.

Пчелите на Шугър жужаха непрестанно в скута ѝ, докато свалише прозореца на колата и се изпъваше да погледне нагоре към жилищната сграда на „Флорес Стрийт“. Беше висока пет етажа, а закачливата ѝ оранжева тухлена зидария се скриваше зад плътен слой прахоляк. През средата ѝ на зигзаг като екзотичен белег се спускаше аварийна противопожарна стълба, а розовата площадка под червената входна врата създаваше впечатлението, че сградата се плези с език – вероятно на избледнялата връзка разноцветни балони, завързани за потъналите в бръшлян перила на мазето.

— Гледай ти, каква необикновена физиономия има – каза Шугър на приятеля си Джей, който нетърпеливо барабанеше с пръсти по волана. — А и никога преди не съм живяла на две крачки от пекарна за книси*. Освен това, ако си купя акордеон и той се развали, знам точно къде ще ми го поправят.

Шугър потупа квадратния стиропор, който лежеше на коленете ѝ и приютяваше безценната ѝ царица заедно с дремещото новоизлюпено царство от пчели работнички. Въпреки че беше на един хвърлей разстояние от всеизвестните свръхнаселени манхатънски каньони, „Флорес Стрийт“ беше изненадващо очарователна: павирана сляпа улица, загърната в листа и стгушена в квартала „Алфabet Сити“, южно от парка „Томпкинс Скуеър“.

* Източноевропейска или еврейска закуска, питка, приготвена от тесто, кайма, лук, зеле, сирене. — Бел. прев.

На пчелите много щеше да им хареса тук, щом веднъж ги настанеше. Достатъчно далеч от хаоса на небостъргачите в деловата част на града, те щяха да разполагат с изобилно отрупани градини, паркове, улични дървета и балконски саксии, върху които да пируват. Откриваше се голямо пространство със слънчева светлина; тя сега се плискаше около тях и танцуваше на нивото на улицата през новопокаралите клонки на липите.

Шугър вдиша градския въздух, а Джей забеляза мястото за паркиране пред тях: беше съвършен пролетен ден, небето – сияйносино, времето – хладно, но с привкус на сменящ се сезон, който наемкаше, че се задават подобри времена. Тя едва ли беше първият човек, който пристигаше в тази част на града, трептяща от вълнение какво предлага бъдещето. Сто години по-рано паветата трябва да са били съвсем невидими от шумните рояци играещи деца и суетящи се възрастни, всичките нови за Америка, прекосили океаните, заели се с неистовото начинание да изградят нов живот в своя новоизбран град.

– Не я ли виждаш пълна с дребни, опърпани дечица и натоварени ръчни колички? – попита тя Джей.

– Да, виждам я – отвърна той. – И я помирисвам, защото едва ли в онези дни тук е имало тоалетни.

Шугър му прости неговата раздразнителност. Той още се възстановяваше от силния уплах по повод натовареното движение по „Франклин Рузвелт Драйв“, заради което разля плодовия сок отгоре си, а сега му беше трудно да намести микробуса на мястото за паркиране. Потните петна под мишниците му се разрастваха, а Джей не беше от хората, на които им избиват потни петна под мишниците.

– Мисля, че тоалетните в наши дни са обичайно удоб-

ство – каза тя. – Според теб трудно ли е да свириш на акордеон? Ако си спомняш, аз не съм особено музикална.

– Цялото Източно крайбрежие може да си спомни колко си немусикална. Наистина, Шугър, не знам какво си мислиш.

– Мисля, че на теб няма да ти е удобно тук.

– Аз и не се опитвам да ми е удобно – отвърна Джей. – Още преди много години съм открил къде ми е мястото и само се надявам и ти да направиш същото, а не да прехвърчаш насам-натам и да оставяш след себе си опашка от разтревожени умопобъркани, които се чудят как изобщо ще оцелеят, щом си отидеш. Виждам го всяка година, когато те местя, и това ме тревожи почти до смърт.

– По-кратко, Джей. Те не са луди. Те са мои приятели. А аз говорех за паркинга. Няма да успееш да паркираш тук. Дай да се откажем и да заобиколим блока.

И без това Шугър искаше да хвърли още един поглед на индийския пазар за подправки и на магазина за туршии.

– Цял магазин само за туршии? Да не би да го има във всеки квартал?

– Ти и убийци, изнасилвачи, джебчи и бездомни няма да намериш навсякъде – каза Джей, докато се движеше някак неравномерно по „Флорес Стрийт“ и внимателно зави по „Авеню В“, където, сякаш за да докаже твърдението му, откъм тротоара внезапно се надвеси бездомник и се килна точно пред тях.

Джей удари спирачки и успя да го избегне, но бездомникът продължи да се клатушка през улицата, като едва се размина с движещо се такси, преди да се спъне в бордюра и да врххлети върху висок мъж с хавайска риза, който съвсем случайно стоеше там и говореше по телефона.

– Божичко – извика Шугър, тикна кутията си с пчели

в ръцете на Джей, изскочи от колата, преди да е успял да я спре, и пресече улицата пред лекотоварен камион с надут клаксон.

Поваленият мъж с хавайската риза, леко запъхтян, пипнешком вдигна телефона си от тротоара и продължи да разговаря.

– Добре ли сте? – попита го Шугър, но той само посочи бездомника, който още лежеше сгърчен и се нуждаеше от по-незабавна помощ.

– Чувате ли ме, господине? – попита Шугър, докато издърпваше опаковката от бургери „Макдоналдс“ от ръкава на дебелото му палто. – Добре ли сте? Боли ли ви някъде? Мили боже, хубавичко се преметнахте.

Бездомникът тронаво се обърна и погледна нагоре към нея с тъмните си ясни очи и така се втренчи в Шугър, сякаш точно тя беше човекът, когото е очаквал да види.

– Не, госпожо, не ме боли – каза той с далеч не слабават глас. – Поне не така, както предполагате, според мен.

– Е, това си е облекчение – каза Шугър.

Мъжът с хавайската риза затвори телефона и се изправи на крака.

– Извинявайте – каза той с напевна интонация, която прозвуча на Шугър като поточе, ромолящо върху нагорещени камъчета в слънчев ден.

По гръбнака ѝ пробягна тръпка.

Той имаше провиснала кестенява коса и красиво лице с хубав нос, но благодарение на прекалено крещящата хавайска риза ужасно се разминаваше с мексиканските рисунки върху стената зад него. От друга страна, очите му бяха с наситеносин оттенък, който точно пасваше на фона с живописни улични графити.

– Мога ли да ви помогна? – попита той.

Шугър не успя да определи точно акцента му. Не може и да му отговори.

– За да изправам този господин на крака – продължи той.

Вероятно ирландец, помисли си, макар напълно да ѝ убягваше причината да знае какъв е произходът му.

– Да – отвърна тя, идвайки на себе си. – На крака. Веднага. Добър план. Не можем да го оставим нито минута повече да седи в канавката. Там изобщо не е достойно място за почивка.

– Напълно съм съгласен с вас – каза старецът. – Аз обичам мястото да е достойно.

Шугър и мъжът с хавайската риза едновременно пристъпиха към него и го издърпаха.

Но щом се отдръпнаха, допряха опакото на ръцете си – беше съвсем леко докосване, за по-малко от миг, почти не повече от косъмче в косъмче, но Шугър го усети като сладкарска горелка върху крем брюле.

Тя отскочи настрани и двамата се спогледаха за части от секундата, после телефонът му пак зазвъня и тя бързо се обърна към стареца, който беше престанал да залита и стоеше неподвижно.

– Безкрайно съм ви благодарен за помощта – каза той. – Бог ми е свидетел, не обичам височини, но някои места просто са прекалено близо до земята и тротоарът е едно от тях. Джордж Уейнрайт. Приятно ми е да се запозная с вас.

– Шугър Уолъс – отвърна тя, стисвайки неговата ръка, и забеляза чистите му, изрязани нокти. – И на мен ми е приятно да се запозная с вас. Но сигурен ли сте, че се чувствате добре?

– Добре съм, госпожице Шугър, само съжалявам, че направих подобен панаир, и се притеснявам, че съборих този нищо неподозиращ младеж по такъв начин.

– Той изглежда е наред – каза Шугър. – Въобще не е накарнена способността му да залепва за мобилния си телефон.

– Мобилни телефони! Не знам какво му стана на този свят – каза Джордж, клатейки глава. – Просто не мога да го разбера.

– Не сте само вие; хлъзгаво място е светът – увери го Шугър, бръсвайки леко палтото му, което, сега видя, че не е толкова дрипаво, колкото помисли в началото. На раменете си имаше пагони, а копчетата изглеждаха, сякаш наскоро са били лъскани. – Искях да кажа, аз още се мъча да проумея микровълновата фурна.

Джордж я изгледа с ясните си тъмни очи.

– Надявам се, че нямате против да го кажа – отвърна той, – но напоследък не ми се е случвало да срещам хора като вас. Нова ли сте в града?

– Току-що пристигнах.

– Какво става, по дяволите, Шугър? – прекъсна го появилият се от едната ѝ страна Джей, а петната на подмишниците му вече стигаха до кръста. – Трябваше да заобиколя с колата целия „Скуеър“ и да паркирам на половин километър оттук. Натресох се на кучешко лайно, шибан късмет!

– Внимавайте как говорите, младежо – каза Джордж. – Госпожица Шугър просто прояви малко старовремска загриженост към друго човешко същество.

– Видя ли, Джей – обади се Шугър. – Не съм единствената на света, която не се радва на рутатните.

– Какво си зяпнал хладилната кутия – сопна се невъзмутимо Джей на Джордж и прехвърли кашона с пчели-

те от едната си мишница под другата. – Главата ти ще бръмне от това, което е вътре, но бъди сигурен, няма да е каквото търсиш.

– Джей, всичко е наред – каза Шугър. – Напълно си се объркал. Господинът се казва Джордж и не се интересува от хладилната кутия, независимо какво има в нея. Както и да е, вече може да ми я дадеш.

Тя посегна към кутията с пчелите точно когато облеченият с хавайската риза мъж отново затвори телефона си.

– А вие пък кой сте? – попита Джей.

– Аз съм просто човекът, който стоеше тук, за да е сигурно, че господинът ще кацне на меко, когато падне – отвърна той с усмивка, която разкри една-единствена трапчинка на лявата му буза и един преден зъб, леко припокрит от съседния.

Усмивката беше отправена към Шугър.

– Аз съм Тео Фицджералд – каза мъжът.

За миг помисли, че е усетила как пчелите вибрират до гърдите ѝ с различен ритъм, как мъничките им криле трепкат с два пъти по-висока скорост от нормалната и раздвижват въздуха в хладилната кутия с лудешка, маниакална трескавост, но още в момента, в който почувства това, те пак се върнаха към обичайното си темпо.

– Аз съм Шугър Уолъс, а това е моят приятел Джей – каза тя. – Може и да не си личи, но е едно от най-милите същества в света. Дойде чак от Вирджиния до Роуд Айлънд само за да ме докара до новото ми жилище точно зад...

– Хайде да не казваш на всички къде живееш – прекъсна я Джей. – Шугър, няма да изкараш и десет минути в този град.

– Права си, не си личи да е такъв – каза Джордж.

– Не съм от амишите*, Джей – каза Шугър. – Гледала съм „Сексът и градът“ почти толкова, колкото и ти. Може да спреш да вдигаш врява, когато пожелаеш.

– Как го каза само, че не си от амишите, защото и аз не съм – обади се Тео. – Не съм амиш. Аз съм шотландец, което е съвсем различно. Няма абсолютно никаква връзка.

Този път Шугър беше сигурна, че е усетила как пчелите променят вибрациите си, само за момент, за да влязат в хармония със забързаното туптене на сърцето ѝ.

Заради тези негови сини очи като от мексиканския стенопис: те сякаш гледаха направо в душата ѝ, сякаш Тео можеше да разчете мислите ѝ, въпреки че Шугър не се познаваше особено добре.

– Хайде – каза Джей, посягайки да я хване над лакътя. – Имаме работа да вършим. Не можем да стоим тук цял ден и да си бъррим.

Очите на Тео останаха приковани в Шугър и тя усети как по шията ѝ бавно полазва руменина и разцъфва на бузите ѝ.

– Ако си сигурен, че здраво стоиш на крака – обърна се тя към Джордж, – Джей е прав, наистина най-добре е да тръгваме.

– Здравно стоя – отвърна Джордж. – Здравно, от доста време вече. Най-добре и аз да тръгвам. Но е много хубаво, че ще живееш в нашия квартал, Шугър. Ще гледам за теб, няма начин да не го правя.

Той се обърна и се отдалечи с тътрене, като щадеше десния си крак, но иначе се движеше доста пъргаво.

– Една минута не сме изкарали тук и отрепките почват да прииждат – замърмори Джей.

* Протестантска религиозна общност, която живее в самоизолация и чиито ценности са благочестивостта, смиреннието и скромността — Бел. рег.

– Всъщност, аз и отрепка не съм – каза Тео. – Сещаш се, както не съм и амиш.

– Да, благодаря, приятен ден – отвърна Джей, отмъквайки Шугър със себе си.

– Радвам се, че се запознахме, Тео – каза тя през рамо. – А той сериозно ти пожелава приятен ден.

Тео я гледаше как върви надолу по улицата и завива по посока към парка.

Жената беше висока и слаба, с дълга тъмна коса, която се мяташе на лъскава конска опашка от едното рамо към другото, а роклята ѝ се виеше около пристегнатата талия.

И той внезапно си помисли за диня. Беше трудно да намериш диня в Шотландия, но даже и преди да беше опитвал лично, този плод му навяваше спомени за лято (което в Шотландия също трудно се намираше).

Вече знаеше какъв е вкусът на динята, едно от любимите му неща. Почти я усети в устата си, докато стоеше там; онази студена, сладка, мощна експлозия от почти нищо като съдържание. Изпита нужда да си намери един резен колкото се може по-скоро.

Телефонът му звънна и с трясък го върна обратно в реалността, но тя вече не изглеждаше както преди.

– Бил си далеч от вкъщи прекалено дълго, Джей – каза Шугър, докато се връщаха към колата. – Никога не е абсолютно наложително да си груб, нали помниш? Освен това не смятам, че Джордж е отрепка. Имаше толкова изискани маниери, според някои хора, по-добри от твоите, и миришеше на „Олд Спайс“. Трябва ли отрепките да миришат на „Олд Спайс“?

– Нищо не трябва да мирише на „Олд Спайс“. О, гледай, гледай, Шугър. Току-що пак стъпих в същото कुчешко лайно!

– Защо не си остана в Уитамо Уудс, – сгълча я Джей, докато с друсане караха обратно към „Флорес Стрийт“. – Или не се върна в някое малко селище като Мендосино, или в онова китно селце-градче в Колорадо? Или не вземеш да дойдеш във Вирджиния, за да си по-близо до мен. Ню Йорк е прекалено голям. И се наводнява. Освен това е много мръсен. Никога няма да можеш да облечеш бяла дреха. Ще издържиш ли да живееш така?

– Джей, миличък, поначало гледам да избягвам бялото така или иначе.

– О, да му се... тоест... Извинявай, Шугър. Просто се притеснявам за теб, това е. Всяка година се местиш на някое ново място и започваш от нулата.

– Имам си пчелите, Джей. Не е, като да почвам от нулата. Това е много в сравнение с повечето хора, които си нямат нищо. Виж, там, точно до моя блок, е свободно. И широко. Можеш да сместиш цели три таратайки. Хайде, ще се справиш.

Според Шугър местенето в нов град беше за предпочитане в сравнение с това, да се върне някъде, където е била преди.

– Ню Йорк – изтананика тя на пчелите върху коленете си, – Ню Йорк!

2.

Роби Портман гризна мъничко парче от оризовия крекер, докато гледаше как момчето с белия цветарски микробус паркира нескопосано пред жилището ѝ. Беше

го видяла да изпада в нервна криза малко по-рано, след като не успя да се вмести на свободното място отсреща на улицата и със заешки подскоци стигна до края на „Флорес Стрийт“. Момичето вътре прилича малко на милосърдна сестра, помисли си Руби. Или на монахиня, но монахиня кинозвезда, не, не комедийна, а от типа старовремска кинозвезда монахиня, спасяваща сирачетата. Заради лицето ѝ. Беше открито, свежо и излъчваше щастие. Имаше и тъскава тъмна коса, вързана отзад на опашка.

Руби продължи да я наблюдава, докато жената слизаше от микробуса. Носеше розова лятна рокля без ръкави и равни червени обувки с връзки, а на опашката ѝ имаше червена панделка. Монахините вероятно не носят панделки и червени обувки и нямат дълги, стройни боси крака, помисли си тя.

Отдръпна се от прозореца и погледна надолу към собствените си крака. Бе обути в скъпи дънки и облечена с пуловер, купени от нейната майка, но и двете не ѝ стояха много добре. Дори балетните пантофки изглеждаха нелепо на краката ѝ.

Руби прехапа устна и загреба тънката си руса коса нагоре, завързвайки я на главата си с шиола. Цялото ѝ тяло всъщност беше една шега на природата. Абсолютна шега.

Внимателно върна късчето оризов крекер обратно в чинията до другите късчета, така че пак се оформи почти цял крекер. Вече не искаше да яде. Дъвченето я разсейваше. Освен това, ако не го изядеше сега, можеше да копнее да го изяде по-късно. Или още по-късно.

Придърпа стола си по-близо до прозореца, като се скъта зад плюшените завеси с цвят на бургундско вино и техните златни пискюли. Руби не можеше да понася тези завеси. Не можеше да понася никоя от мебелите с прекалено

надути цени в жилището си, всичките избрани от майка ѝ: диванът с извити облегалки и съответстващите кресла, писалището, масата за хранене с нейните шест стола. Шест стола! Никой никога не беше сядал на нито един от тях.

Картините на стената също не бяха по нейн вкус. Дори не искаше картини. Ако зависеше от нея, би предпочела чисто бели стени без никаква украса, а не тези тъмночервени и зелени нюанси като в старовремските градски библиотеки.

Съвсем същите вещи и картини изпълваха апартамента на майка ѝ в Горен Ийст Сайд и Руби нямаше представа защо е решила да ги повтори и тук. Едва ли искаше дъщеря ѝ да мисли, че още си е вкъщи. Харесваше ѝ, че Руби е далеч от Горен Ийст Сайд, също толкова, колкото и на Руби ѝ харесваше, че не е там.

Момичето самò намери този апартамент преди една година, след като видя реклама за него на дъската за обяви на пазара зад ъгъла. Беше изскочила навън след скандал с майка си, толкова яростен и злобен, че Руби отиде от Източна Осемдесет и втора улица до парка „Томпкинс Скуеър“, без дори да забележи къде се намира.

Бе звъннала веднага за апартамента и смахнатата Лола, която живееше на горния етаж, ѝ показва жилището само след час. После Руби извървя пеша целия път обратно до вкъщи и помоли майка си да ѝ позволи да се премести там. Не можеше да си плаща наема сама, разбира се, никога не успяваше да се задържи на работа за повече от един-два месеца и майка ѝ се беше уморила от нея, Руби го знаеше. И защо не? Руби също се чувстваше уморена от себе си. И въпреки че не беше напълно независима, след като друг ѝ плащаше сметките, сигурно бе, че поне за малко няма да се дърпат за косите.

Разбира се, майка ѝ се ужаси, че ще живее в „Алфавет Сити“. Някога, когато била на възрастта на Руби, кварталът бил пълен с наркомани, сводници, крадци и убийци. Но онова, което я убеди накрая, бе налудничаво ниският наем и самият апартамент, солиден и просторен. И свободен.

Отне ѝ известно време да свикне единствено със собствената си компания, но Руби вече чувстваше, че е почти готова, почти достатъчно добре, за да започне да търси работа и да стъпи на краката си. Почти.

Навън шофьорът на микробуса и жената разтоварваха багаж от задната част на колата. Жената държеше нещо като хладилна кутия, а мъжът носеше куп ярко боядисани квадратни дървени сандъчета. Не приличаше на човек, свикнал да носи купчини сандъчета. Имаше дори ръбове на дънките, сякаш ги беше гладил.

Двамата се запътиха право към блока, затова Руби пак се дръпна от прозореца, опъна дългите си ръкави надолу и изцяло покри ръцете си. Зъзнеше, въпреки че навън беше съвсем хубав ден. Винаги ѝ беше студено.

Един от малките „пентхаус“ апартаменти от известно време стоеше празен, тя го знаеше, затова не биваше да е толкова изненадана, че някой се нанася. Но въпреки че подобна мисъл изглеждаше неразумна, някак си инстинктивно Руби бе допускала, че ще знае кога ще се случи това и че тя ще вземе някакво участие. Разбира се, след като майка ѝ плащаше наема, Руби дори не знаеше кой е хазиянът.

Все пак не бе сигурна дали иска в блока ѝ да живеят монахиня и човек, който си глади дънките. Тъкмо беше посвикнала с рижавия здравеняк, който обитаваше другия малък апартамент на покрива, а той живееше там вече повече от шест месеца. Не че беше говорила с него,

но все пак го мяркаше от време на време и макар това да не я дразнеше толкова, колкото в началото, въпреки всичко я дразнеше.

Тя пак се приближи до прозореца в момента, в който някакво противно хлапе на скейтборд профуча толкова бързо и непосредствено до жената с розовата рокля, че я завъртя. Жената само се вкопчи в кутията си и се засмя. От по-близо Руби успя да види колко е хубава, колко деликатни са чертите на откритото ѝ лице, колко големи и ясни са очите ѝ. Изглежда приятна, изненада се Руби от собствената си мисъл. Рядко мислеше подобни неща за когото и да е.

Жената продължи да се смее и да оглежда умилително нелепите балони на смахнатата Лола, сякаш „Флорес Стрийт“ не беше най-неприятното място на света, където можеш да откриеш такава колекция, а смахнатата Лола не беше най-неприятният човек, който я притежава.

Е, ако се нанася тук, съвсем скоро ще разбере колко много си просят нападение с кука за плетене тези балони, помисли си Руби.

Зачуди се дали носачът на кутии е гадже на жената. Не си подхождаха кой знае колко, въпреки че и двамата изглеждаха горе-долу на една възраст; по-големи от нея, но по-млади от майка ѝ. На около трийсет и пет може би? Със сигурност ще бъде по-добре да не слагат бебе в тоя ван. Смахнатата Лола беше отказала целия „Алфавет Сити“ от бебета, вероятно завинаги, заради прохождащия си син, който никога не преставаше да грачи. Ако се появеше още едно като него в блока, щеше да се наложи Руби да застреля някого. Или себе си.

Тя взе чинията си с парченцата крекери и ги покри с три слоя найлонова обвивка, после, надигайки се на пръсти и

бутайки чинията колкото се може по-навътре, ги остави на най-горния рафт в кухненския шкаф. Щеше да се върне към крекерите по-късно. Сега трябваше да се оправя със стомашното си неразположение. И вероятно щеше да направи редовното си упражнение с тежести на ръцете днес, след като го беше правила само веднъж предишния ден. А после може би щеше да иде пеша до пазара за органични продукти на „Ийст Хюстън“, за да купи малко киноа, защото прочете в интернет, че това е новата суперхрана. Или пък можеше да отиде до магазина „Органични храни Челси“, намиращ се на по-удобно място – зависи колко дълго се проточеше упражнението ѝ.

Навярно шофьорът на микробуса и щастливата жена се бяха запознали покрай букетче цветя, помисли си тя. Първият съпруг на жената е умрял и шофьорът ѝ доставил цветята, а после се влюбил в нея. А може би жената е работила в магазина, а той е бил момчето за доставки и след като години не са признавали един на друг чувствата си, една нощ са се пресрещнали в охладителя за цветя, всичко е излязло наяве и ето ти сега.

И по-глупави неща са се случвали.

3.

Щутър спря до железния парапет, спускащ се надолу към мазето, където пъстрите балони тъжно се полюшкваха от лекия пролетен ветрец. Един от тях наподобяваше глобус на света, северното му полукълбо бе сериозно вдлъбнато, друг беше някакъв омекнал супергерой, а останалите представляваха окаяна колекция

от обикновени форми с избледнели цветове и спаднали в различна степен.

Същият необуздан бръшлян от площадката се стелеше надолу по стълбите като боа от пера и беше плъзнал около пращан прозорец, на който пишеше само: „Балоните на Лола“.

През мръсното стъкло Шугър успя да види и част от надута зебра, половин жираф и лицето на спукана маймуна, която се носеше свободно вътре, но една голяма, изписана на ръка табела, провиснала накриво върху твърде внушителната черна врата, гласеше „ЗАТВОРЕНО“.

– Е, какво ще кажеш за това? – рече тя. – Предполагам, че е магазин.

– Аха, изглежда много привлекателен – отвърна Джей, придържайки празните сандъци на кошера, които носеше.

– Знам какво искаш да кажеш – съгласи се Шугър. – Един магазин за балони винаги трябва да е отворен, също както в една градина винаги трябва да има цветя, а в кошера винаги да има пчели. Затворено просто не е дума, която се свързва с нещо толкова ярко и красиво като балоните.

– Тези балони не са ярки и красиви – каза Джей, отдъхвайки си на парапета. – Тези балони са избледнели и жалки. Освен ако „Лола“ не ги връзва за себе си и не изскача от торти по време на ергенски партита, най-вероятно е наложително да преосмисли своята бизнес стратегия.

– Просто не мога да проумея как от играчки за невинни дечица стигаш до изскачане от торти – каза Шугър. – Сигурен ли си, че в наши дни изобщо правят такива неща на ергенските партита?

– Е, на ергенските партита, на които ходя аз, не – призна Джей. – Хайде де, може ли вече да тръгваме?

Изкачиха площадката към обрулената от времето входна врата на жилищния блок – тежка и трудна за отваряне, – водеща към тясно, душно пространство с пощенските кутии, и втора врата, която мрачно изскърца, преди да ги пусне във фоайето. То беше тъмно и помнеше по-добри времена, но протритият червено-зелен под с керамични плочки беше чист и вътре миришеше похубаво от много други места, на които Шугър се беше нанасяла през последните няколко години.

По мрачната сива врата на единствения апартамент на първия етаж имаше пет ключалки и това накара Джей моментално да вдигне очи към небето.

– Моля те, кажи ми, че този не е твоят.

– Разбира се, че не е, слънчице. Не мога да гледам пчели на първия етаж!

Джей погледна нагоре към тясното стълбище.

– И на втория ли не можеш да ги гледаш?

– Не, не мога. Нито на третия, нито на четвъртия. Ще се катерим, признавам си, но наистина вярвам, че когато се доберем догоре, там ще има чудесна изненада за моите момичета. – Тя вдигна високо своята кутия с пчели. – Ще бъдат толкова щастливи, такъв мед ще правят, че ще ти се приплаква само като си помислиш за него.

– Това ли ти е начинът да ми кажеш, че няма асансьор?

– Това ми е начинът да ти кажа, че според девет от десет здравни специалисти изкачването на стълби е най-добрият начин да поддържаш в изрядно състояние сърдечносъдовата си система.

Джей притежаваше цветарски магазин в Мидълбърг, Вирджиния, и обикновено поддържаше в изрядно със-

тояние сърдечносъдовата си система в гимнастически салон с климатик под ръководството на личен треньор с красиво тяло и магнетична нечистоплътност. Това, че влачеше тежки сандъци нагоре по безброй стъпала и караше гнусния микробус на своя помощник, а не собствена си безупречна „Мазда Миата“, беше свидетелство за обичта му към Шугър.

– Ти се качи, виж апартамента и ми намери амоняк за дишане – каза той. – Аз ще продължа да разтоварвам.

– Не си ли доволен, че наех носачи да ми докарат останалия багаж утре?

– Доволен съм, че ми се доверяваш за най-съществените си безценни твари, миличка, но ще е хубаво да те виждам една година, без да си напругам мускулите и слабините.

Горе на петия етаж Шугър отключи вратата на новия си дом и пристъпи вътре.

Това беше петнайсетият праг, през който прекрочваше за изминалите години, и винаги чувстваше тръпката на новото, дори и понякога да усещаше леденото течение от разнебитен прозорец или пък горещия дъх на развратен хазяин.

В апартамент 56 на „Флорес Стрийт“ 33 нямаше нито едното, нито другото.

Студиото заемаше петдесет и пет квадратни метра, с легло по средата на отдалечената стена, макар че „далечна“ едва ли беше точната дума, защото нищо на място с подобни размери не можеше да бъде истински далеч.

Но онова, което хазайката беше обещала на Шугър, когато се обади, след като откри описанието в сайт за пчелари, онова, което не ѝ се вярваше, че може да съществува на света, да не говорим в Ню Йорк, да не говорим, че щеше да е нейно през следващата година, беше

терасата, която минаваше по протежение на апартамента от външната страна на френската врата.

Където и да застанеше в мъничкото жилище, Шугър можеше да вижда отвъд съседните покриви; на север – върховете на дърветата в парка „Томпкинс Скуеър“, на юг – по-високите кули на Долен Ийст Сайд, а на изток – песъчливия сумрак на небето над „Алфabet Сити“ и отвъд.

Това не беше обичайната гледка от „Емпайър Стейт Билдинг“ или от „Крайслер“, която беше виждала да изниква над другите небостъргачи по телевизионните предавания и началните надписи на филмите. Това очевидно беше хоризонт в централната част на града, прободен от водни кули, поръсен със сателитни чинии, белязан от вретеновидни стълбища и тумбести кутии на климатици, тук-там от зелените шубраци на някоя градина върху покрив – също като разпръснати изумруди.

Беше тайна, спусната да виси във въздуха, и сега Шугър беше част от нея.

С други думи – идеално.

Не беше обиквала стая толкова много, откакто големите ѝ братя преправиха спалнята ѝ у дома, когато Шугър беше единайсетгодишна. Боядисаха я кобалтовосиня, докато тя гостуваше на дядо си за уикенда, и въпреки че дори не обичаше светлосиньото (и го беше казала на майка си, която очевидно не беше предала нататък), Шугър обикна онази стая, защото я бяха направили само за нея.

Но сега не беше време да мисли за това.

Слава богу, в новия ѝ манхатънски дом нямаше нищо светлосиньо, но това не означаваше, че му липсва цвят. Стената зад леглото беше оранжева – с цвят на почти

прегорено портокалово сладко, а плочките в спретнатата кухничка, втъкната към дясната стена, бяха искрящо тюркоазени.

Изнуреният, но още не съвсем сдал багажа диван с избледнял патладжанен цвят осигуряваше единствените места за сядане в стаята и по едната облегалка го побутваше малка масичка за кафе с весели плочки.

А навън, зад френските врати, беше градът, този голям сребрист град, блиснал кръпки синьо пролетно небе, и върховете на покривите, обърнати към небесата като слънчогледи в гъстите посеви от сгради, стройни като войници.

Шугър остави внимателно пчелите върху кухненския плот и сложи двете си ръце върху кутията, усещайки под дланите си нежното очакващо жужене на своята колония.

– Ще е хубава година – каза им тя. – Само почакайте и ще видите.

– Пак ли говориш на тези проклетници? – обади се Джей, който влезе след нея и намести на пода куп пълни с мед кашони. – Някой ден, когато пак се появя, за да те местя, ти самата също ще си станала златно-черна, с мъх по себе си.

– Няма да имам нищо против – отвърна Шугър. – Пчела не е най-лошото нещо, в което можеш да се превърнеш.

– Е, да, може да се преобразиш в бездомен лентяй или в съседката, приличаща на разчорлен смърф, и нейното пищящо хлапе, с които току-що се разминах на стълбите. А може да си и медоносната пчела на някой друг, от най-обикновения вид, която е пренебрегвана или я изяждат птиците, или е зависима и не се държат с нея като с близък роднина.

Беше вярно. Шугър наистина се държеше с пчелите си като с близки роднини, но те наистина си бяха такива.

Не носеше нищо друго със себе си от миналото, освен обносните си, акцента, който толкова упорито се стареше да омекоти, една-единствена порцеланова чашка, нашарена със сини маргаритки, и очукана кутия с етерични масла. Пчелите ѝ разчитаха на нея за подслон и храна, но и тя разчиташе на тях. Изкарваше си прехраната от техния мед и не само от здравословната течност, а и от мехлемите и гелове, тинктурите и лековете, които приготвяше и продаваше на сергии или по пазарите.

Това бяха най-симбиотичните взаимоотношения.

– С всички се държа като с близки роднини – каза тя на Джей. – Включително и с лентяите, откачалките, и с най-стария си и скъп приятел в целия широк свят.

Джей я погледна, застанала отсреща като Холи Голайтли* с нейната изискана рокля, а остриетата на града се издигаха и рухваха зад нея.

– Не ме гледай така – каза тя с усмивка, която почти не се беше променила, откакто станаха приятели в началното училище. – Мислеше, че Уитамо Уудс е земята на разорението, помниш ли? Мога да се грижа за себе си, Джей. Имам голям опит.

– Знам, Шугър, и точно затова се притеснявам. Не се ли уморяваш? Не искаш ли да пуснеш корени?

– Всъщност пускам корени, Джей, където и да отида. Просто ги издърпвам наново всяка пролет и се засаждам някъде другаде, това е.

– Ех, тези твои пчели сигурно са много объркани, кръстосват страната всеки път, щом ти се прище. Не искаш ли да си намериш половинка? – настояваше Джей. – Семейство? Сега си, твое собствено, не това на съседката или на фризьорката, или на когото там се

* Емблематичната роля на Огри Хепбърн в „Закуска в Тифани“ — Бел. рег.

случи да спасяваш. Не искам да споменавам, че часовникът ти тиктака, но все пак...

– Не спасявам хора, Джей; това е много сълзливо. Просто помагам на приятелите си, когато имат нужда, и им давам по един-два буркана мед.

– Шугър, ти си еднолична фирма с най-разнообразна дейност: женски детоксикиращ център, консултант по професионална ориентация, банков касиер, бавачка, каквото кажеш. Познавам тези хора, не помниш ли?

– Каква глупост. Правя същото, каквото би направил всеки съсед, а после си хващам пътя.

– Това имам предвид. Вечно си на път. Не искаш ли все пак да пристигнеш? Обмислих живота си, преди да срещна Пол, после си купихме къщата и кучетата, и подхождащи плюшени халати, и е много по-хубаво, отколкото беше преди. Искам и за теб същото.

Може би усмивката ѝ не се бе променила, но Джей беше сигурен, че светлината в очите ѝ не блещукаше по същия начин, както някога, и в момента в негово присъствие още повече помръкваше.

– Радвам се за теб, миличък, знаеш, че е така – казатя. – И съм толкова благодарна, че си част от живота ми, дори и да е само веднъж годишно, всъщност, особено след като е само веднъж годишно, защото, ако исках човек, който редовно да ме кара да се чувствам зле заради начина, по който живея, щях да остана у дома с...

– С майка ти? Ох! Това си е удар под кръста, Чери Лин Уолъс!

– А не си ли ти този, който пак се измъква от тренировка по футбол, Джейсън Люелин Уинтроп Трети?

Двамата се спогледаха за момент, после прихнаха да се смеят и Джей пристъпи към разтворените ѝ обятия за

прегръдка, така както правят старите приятели, които са минали заедно през много неща.

– Нали осъзнаваш, че има затворнически килии, по-големи от този апартамент – каза той над рамото ѝ.

Шугър го хвана за ръката, отвори вратите към терасата и го издърпа навън.

– Но я виж това!

Погледът му се плъзна над плаващата маса съседни покриви и кацна на едно безинтересно празно пространство, на което нямаше нищо, освен голяма скулптура в центъра, наподобяваща накланящо се голо тяло.

– Кой би сложил просто ей така дебела гола лелка на покрива си? – попита той, сочейки.

– За теб е типично да забележиш единствения дефект в пейзажа. Гледай, оттук виждаме „Уилямсбърг Бридж“, а там зад него се простира „Бруклин“.

– Не е за вярване, че можеш да зърнеш толкова много небе в град с подобни размери – призна той.

– Тук горе е съвсем различен свят, нали? Сякаш плаваме отгоре или сме част от красива шапка.

Не, за Шугър не бяха неуместните художествени произведения по покривите, нито пък ежедневната разруха на улично ниво, помисли си Джей. Тя виждаше света с други очи. Това ѝ помогна да преодолее трудностите в миналото си, той го знаеше, но сега го тревожеше нейното бъдеще.

– Все пак щастлива ли си? – попита той. – Наистина? Само това искам да знам.

Докато стоеше така, с града под себе си, Шугър усети жуженето на метрополиса, бучащо в костите ѝ. Единственото, което ѝ дойде наум, беше, че царицата ѝ се пробужда, отърсва се и си снася много голямо щастливо семейство сред налудничавата наелектризирана атмос-

фера на този идеален манхатънски покрив.

– Ама, разбира се, че съм щастлива – каза тя. – Аз съм в Ню Йорк! Сега да намерим място, за да сложим кошера, а после ще те черпя студен чай и парченце медена пита и можеш да си тръгваш за вкъщи.

* * *

За повечето пчели животът беше кратък, приятен и общо взето, без усложнения. Определено не дебатираха никакви мистериозни чудатости и перипетии, не се налагаше да избират, не се чудеха как в края на краищата би приключило всичко. Можеше да свършат в локва или върху предно стъкло, или без криле в пронизващ северен вятър след забързан живот от около шест седмици, по-голямата част от който прекаран в събиране на нектар.

Но една царица беше нещо друго, а царицата на Шугър – Елизабет Шеста – беше по-различна от повечето пчели майки.

От мига, в който беше излязла от диетата на размножителната седмица, през която не се хранеше с нищо друго, освен с най-финото пчелно млечице, тя знаеше, че в живота ѝ има нещо повече от това, да обръща царствената си задница в милионите празни восъчни килийки и да създава бебета пчелички.

Защото тя имаше специална цел: предадена в нейното ДНК от Елизабет Пета, а преди нея – от Елизабет Четвърта. Всъщност, така беше с всички царици на Шугър – чак до онази, отгледана от дядо ѝ преди петнайсет години под прасковените дървета от сорта „Красавицата на Джорджия“ в неговия потънал в зеленина заден двор в Самървил, Южна Каролина.

А що се отнася до естеството на тази цел? Никоя от

цариците на Шугър никога не стигна до пълна яснота по въпроса, но предполагаше, че щом настъпи точният момент, ще знае какво да прави.

Когато Шугър срещна Тео на „Авеню В“, дори и вътре в своята стиропорна кутия, Елизабет Шеста усети във въздуха да отеква нещо толкова могъщо, че се случи очевидното – внезапно беше настъпил точният момент.

4.

Тео не можеше да прогони Шугър от ума си.

Всеки път, когато се отвореше празно пространство в мисленето му, тя го запълваше, доплуваше и го питаше дали е добре, вдигайки поглед към него с големите си кафяви очи.

Всичко се беше случило толкова бързо: старецът, който го събори; съдбоносната, почти разпаднала се телефонна връзка и необикновената жена, която им се притече на помощ.

– Шугър* – беше произнесъл името ѝ на глас по време на среща и секретарката му подаде пакетче с подсладител.

Коя съвременна жена би се казвала Шугър? Коя съвременна жена би помогнала на смачкан стар непознат да се надигне от уличното платно? Би се притеснявала от ругатни? Би използвала думата „ругатни“? Би се появила внезапно в живота му точно когато почваше да си мисли, че му липсва нещо... голямо и истинско?

А после, когато ръцете им се докоснаха, се появи и онзи наелектризиран пукот, който мина през цялото му

* Sugar (англ.) — захар. — Бел. прев.

тяло. Тео никога преди не бе изпитвал нещо подобно.

Беше се вгледала в него с тъмните очи на удивителното си лице и изведнъж всичко друго се разтопи, и той едва ли не забрави собственото си име.

Теодор Люис Фицджералд, от Барланарк, Глазгоу, Шотландия.

Шугър.

Мисълта за нея го преследва през цялата сутрин, докато напъваше мозъка си да се сети за фамилията ѝ, за да я потърси в Гугъл. Спомняше си точната извивка на челюстта ѝ, кривината на миниатюрната вдлъбнатина по средата на горната ѝ устна – нея също я помнеше.

– Шугър, Шугър, Шугър – хвана го да си повтаря неговата секретарка Марлина, когато влезе в кабинета му с купчина документи.

– Какво ти има? Опитваш се да не псуваш или да не хванеш диабет? Подпиши това.

Думата „етерна“ все се носеше из мислите му, докато не я провери и не откри, че означава „ефирна“, което не беше съвсем точно.

Шугър беше слаба, но не безплътна. Роклята ѝ – розова. Обувките – червени. А в косата ѝ имаше панделка. Панделка? Възможно ли беше? Племенничката му бе надраснала панделките преди години, а беше едва на десет. Докато Шугър някъде на около трийсет, прецени той, още носеше панделка и нещо повече – отиваше ѝ. Червена. Червена ли беше? Или розова?

Той още виждаше прекрасните ѝ ключици, изящната падинка в основата на гърлото, нежния натиск на пищните ѝ гърди, които се надигаха и спадаха под материята на роклята. Не можеше да престане да ги вижда.

– Днес се държиш много странно, Тео – каза Марли-

на, когато се върна от своя поход за кексчета в късния следобед. – Добре ли си?

– Никога не съм бил по-добре.

– Това имам предвид. Бих казала, че си весел. Малко отнесен. И освен това весел. Да не си спечелил от лотарията?

– Щях ли да седя тук, ако бях спечелил от лотарията?

– Доколкото те познавам – отвърна тя, – да.

– Не е вярно твърдението, че шотландците са стиснати – каза той. – Освен това аз винаги съм весел, а и споменах ли, че днес изглеждаш особено наконтена, Марлина?

– Яж си кексчето – отвърна тя. – Десет минути чакай на опашка за моето. А за шотландците е вярно, че са стиснати и че ти невинаги си весел.

Марлина напомняше на Тео за майка му Шона, която почина преди десет години на отсрещната страна на Атлантическия океан, без Тео дори да знае, че е болна.

Не минаваше и ден, без тя да му липсва, без да му се иска тя да е от другата страна на телефона, раздаваща съвети със своя подчертан глазоуски акцент, загрубял от цял живот пушене по четирийсет цигари „Силк Кът“ на ден. Обичаше го непоколебимо, но беше безпощадна и непреклонна, като всички барланаркски майки. И Марлина беше такава. Ето затова я беше наел, но се изненада, когато откри, че не го смята за весел.

– Поне мъничко дори не съм ли весел?

– Не – каза тя. – Обикновено не. До днес. Нещо случило ли се е?

– Всъщност, да – каза той. – Случи се. Срегнах един човек.

Марлина остави своето кексче на средата на хапката.

– Е, време беше – каза тя. – Мислиш ли, че тя е жената?

Майката на Тео също беше вярвала в „тя е жената“.
„Ще разбереш, че е тя, когато я откриеш – беше му казвала Шона безброй пъти. – Без сянка от съмнение.“

– Тя определено е специална – каза Тео на Марлина. – Но как да разбера, че тя е жената?

– Просто го разбираш, предполагам. – Тя сви рамене.
– Да започнем с името ѝ.

– Шутър.

– Звучи невероятно – каза Марлина. – Трябва да се ожениш за нея.

Той никога не беше съвсем сигурен кога Марлина се шегува – още една особеност, която делеше с майка му.

– Изобщо не съм сигурен дали някога ще я видя пак – каза Тео. – Току-що се запознах с нея на улицата, а сега не успявам да си спомня фамилията ѝ, така че не мога да я намеря във Фейсбук или в Линкедин, а не се сетих да ѝ взема телефонния номер.

– Винаги ми подсказваш колко умно момче си, Тео. Ще го научиш. На коя улица я срещна?

– На „Авеню В“.

– Е, това е някакво начало, нали? – каза Марлина. – И е на две крачки оттук.

5.

Шутър се събуди след първата нощ в новото си жилище, погледна към назъбените върхове в сърцето на Манхатън, което трепкаше зад помръдващите муселинени завеси пред френските врати, и се учуди защо е сънувала Тео Фицджералд.